

CEREMONIA D'INAUGURACIÓ DEL CURS ACADÈMIC 2015-2016

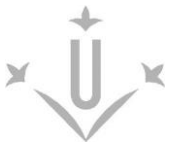
Voldria començar donant les gràcies al president del Institut d'Estudis Catalans per la seva presència i la seva excel·lent conferència sobre el futur d'una de les nostres grans institucions científiques i culturals. President, moltes gràcies per la seva gran tasca en pro de la difusió de la cultura catalana dins i fora de les nostres terres de parla catalana. Crec sincerament que si Prat de la Riba aixequés el cap estaria molt orgullós de la història recent del Institut que ell va impulsar a principis del segle XX dins del gran projecte col·lectiu que va ser la Mancomunitat de Catalunya. Orgullós del seu dinamisme i de la seva capacitat d'influència en la ciència i en la cultura a Catalunya. Un país com el nostre, que té unes aspiracions de modernitat, està obligat a invertir els recursos suficients per posseir un eficaç entramat d'institucions culturals, posades al servei d'una societat moderna convençuda que el coneixement i la seva aplicació pràctica, i una major densitat cultural dels seus ciutadans, resulten elements claus per al progrés i la cohesió social.

Moltes gràcies president per liderar un Institut que per complir adequadament amb la seva missió fonamental al servei de la ciència i la cultura catalana, ha sabut agrupar en els últims temps a una part del millor de la nostra intel·lectualitat per posar-la al servei de tota la societat.

Moltes gràcies president perquè un país que vol mantenir les seves identitats bàsiques, en el marc de la màxima garantia per a la llibertat personal, ha de tenir institucions que vetllin per aquest ben col·lectiu que són la ciència i la cultura. I per a mi com a rector de la nostra universitat i per a mi com a historiador, vull que sàpiga que sempre seguirem estant, com fins ara, en disposició de col·laborar amb el Institut d'Estudis Catalans com una de les formes més eficaces i honorables d'estar al servei dels ciutadans catalans.

Els hi he de confessar que cada any que passa em resulta més complicat escriure el discurs d'obertura del curs acadèmic. La raó és ben senzilla: ni la realitat universitària canvia de manera radical, ni l'opinió del rector tampoc.

És més, la lectura efectuada de les meves anteriors intervencions em porten a un cert descoratjament: en realitat els diria una altra vegada el que he dit en els anys precedents, doncs en gairebé res de certa importància tinc una consideració diferent que

fer sobre una vida universitària que es manté bàsicament inalterada a les seves bases essencials. I per afegir una mica més d'inquietud a la situació, recordaré que vostès són bàsicament el mateix públic de cada any que té l'amabilitat d'acompanyar-nos i, per tant, té el dret a sentir alguna cosa nova, i si és possible interessant, del rector de la nostra universitat.

Però el destí és de vegades generós. En aquestes angoixes literàries caminava quan fa pocs dies, sortint del rectorat, una senyora d'edat avançada em va abordar i em va dir:

- vostè és el rector veritat.

- Veritat li vaig respondre.

- Miri jo sóc de Mollerussa i vull que sàpiga que vaig estar en el lliurament d'orles del meu nét i em vaig sentir molt orgullosa de tenir una universitat "tan maca i tan important".

M'ho va dir amb uns ulls brillants, com si en la seva opinió es reflectís l'orgull d'una lleidatana que va pensar que mai veuria a la nostra ciutat un acte acadèmic tan important.

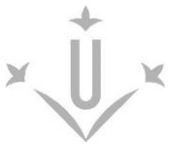
- El meu nét em diu sempre que està molt a gust amb vostès i jo li dic a una amiga meva, que diu que el seu fill vol anar a Barcelona, que s'equivoca. Què pensa vostè d'això que li dic?

- Quina carrera vol fer el fill de la seva amiga, li vaig preguntar.

- Doncs crec que matemàtiques. Doncs clar, dona, li vaig respondre: ha d'anar a Barcelona perquè en la Universitat de Lleida hi ha molt bons matemàtics però no fem aquesta titulació.

Per fortuna, no és la primera vegada que visc una situació d'aquestes característiques, però en aquesta ocasió els confesso que els ulls brillants i l'expressió agraïda d'aquella bona senyora els he tingut clavats en la meva retina durant els últims dies. I els hi comento perquè crec que això ha estat així:

Primer: perquè vaig percebre que la senyora sentia la nostra universitat com una mica més que un centre d'ensenyament superior, la sentia com a seva pròpia, com a part de la

seva identitat positiva com a lleidatana, com alguna cosa que estava fent el bé a la seva família i a Lleida, com alguna cosa que ella va pensar que nosaltres mai tindríem doncs semblava que era una cosa pròpia i exclusiva de la capital de Catalunya.

Segon: perquè em va ajudar a seguir tenint forces per al meu treball de rector en rebre un testimoni tan poc interessat i tan sincer de l'important que és la nostra universitat per a molts dels nostres conciutadans, l'important que és per al nostre desenvolupament material però també per elevar la nostra autoestima col·lectiva.

I tercer: perquè em va recordar alguna cosa que jo he dit moltes vegades als meus companys: quan ja no estiguem en actiu i passem per qualsevol dels carrers principals dels nostres pobles i ciutats, hauríem de poder sentir una mirada agraïda dels nostres conciutadans per la tasca realitzada a la nostra universitat al servei de la cultura i de la ciència en general i de la societat i del territori lleidatà en particular.

I gràcies a aquest agraïment estar aleshores legitimats per sentir-nos orgullosos d'una tasca que no ha de ser per a nosaltres un mer treball per tenir un digne i legítim lloc al sol, sinó també una forma de contribuir al mateix temps al nostre entorn lleidatà i a la Humanitat.

Una manera d'ajudar a transformar en positiu una part de Catalunya que no sempre ha aconseguit, històricament parlant, portar el ritme del progrés de la forma més adequada.

I em pregunto ara en veu alta davant vostès, tenia aquella senyora motius objectius per sentir-se tan expressivament orgullosa de “la seva” universitat? Ho podran estar les properes generacions? Anem pel camí correcte? Són les més adequades, les propostes de l'equip rectoral, que ha governat els últims quatre anys i que té ara l'honor de tornar a disposar de la confiança de la nostra comunitat per fer-ho durant altres quatre? Són les més pertinents les actituds del conjunt dels universitaris que cada dia es posen al capdavant d'una institució tan estratègica per a tots? Fa el govern de Catalunya el correcte envers la nostra universitat? Ho fan les nostres institucions locals? Ho fa la societat il·ludada?

Com veuen vostès són interrogants que es refereixen a les responsabilitats que tots tenim respecte a la Universitat de Lleida. Modestament voldria intentar contestar a aquesta sèrie de preguntes amb algunes reflexions en veu alta, que no tenen més

objectiu que compartir amb tots vostès el manifest i sincer interès que tots dispensem a la nostra universitat.

Primer, una triple constatació.

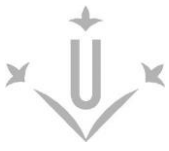
PRIMERA CONSTATACIÓ. Tots hem de ser conscients que la primera realitat en la qual transcorre la nostra universitat, i que condiciona en bona mesura la seva realitat present i futura, és el seu propi entorn. Diuen alguns estudiosos que gairebé tot comença per la demografia. No sóc determinista i no crec que una sola causa pugui explicar els processos socials, però sí accepto que el nombre de les persones és un factor de gran importància per al desenvolupament d'una institució pública. Tots sabem que Lleida és la província menys poblada de Catalunya i la seva capital la que té un contorn menys habitat.

És a dir, que la nostra universitat és la que té la potencialitat demogràfica més baixa de tot el país per a la matriculació d'estudiants procedents de les seves pròpies comarques; nombre d'estudiants i matrícules que hem de recordar que són una part essencial per al finançament de la nostra universitat. I, a més, tenim la competència fronterera aragonesa, on els preus universitaris són notablement més baixos que els nostres.

De vegades, mig de broma i mig de debò, en algunes de les reflexions que es fan en els òrgans col·lectius del sistema universitari català, he dit que quan a Barcelona llances una titulació o un nou màster a l'aire, abans que hagi arribat a terra ja han de posar el cartell de no hi ha bitllets. I per a nosaltres en canvi, cada nova experiència és una lluita titànica perquè el “mercat” ens doni una oportunitat.

Ningú té la culpa d'aquesta realitat, però és evident que la mateixa condiciona el nostre present i el nostre futur com a universitat. Les autoritats han de tenir en compte aquesta realitat: en qüestió del nombre de matriculats per a graus o màsters, les xifres que són vàlides i acceptables per a la capital del país no necessàriament són vàlides i acceptables per a la realitat ponentina.

No és que cregui que una universitat ha de tenir una gran dimensió d'alumnat per dur a terme adequadament les seves funcions. Existeixen moltes evidències en cas contrari: d'universitats que tenint un nombre d'estudiants que no supera els 15.000, són

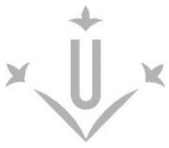

considerades de primera línia, entre altres coses perquè, com nosaltres aspirem a realitzar, l'ensenyament llavors pot ser molt més personalitzat i l'administració més àgil i eficaç. El que dic és que si es decideix posar mínims al nombre d'estudiants necessari per fer determinades titulacions, hem de tenir molt en compte la geografia de la demografia catalana, perquè una possible temptació d'uniformisme no acabi per lesionar greument els interessos de la nostra universitat. I en aquesta qüestió, de la importància de la demografia per la Universitat de Lleida, podria adduir altres exemples però no ho faré en aquest acte acadèmic perquè no vull cansar-los.

SEGONA CONSTATAció. La geografia tampoc juga al nostre favor. És veritat que les comunicacions han millorat de manera exponencial respecte als anys setanta, és veritat que el món d'Internet escurça les distàncies i fa més ràpides i fàcils les connexions territorials, és veritat que les comarques de Lleida són avui molt més atractives per a la vida econòmica i acadèmica, però no és menys cert que seguim estant lluny de la costa per aconseguir determinats beneficis i massa prop de Barcelona a l'hora de sofrir alguns aspectes negatius. La capital és un bé preuat per a tots els catalans, però en algunes qüestions també resulta un problema objectiu per a la resta del país. Per descomptat que Barcelona no té cap intenció de perjudicar a ningú. Simplement és que és tan gran, tan poderosa, tan atractiva, que com un “nen” gran la seva pròpia força pot fer mal sense malícia alguna als altres “nens” de la família catalana. Com a rector he de confessar que sovint sento a Barcelona com un problema o una amenaça en bastants de les coses que desitgem realitzar com a universitat. Insisteixo, Barcelona no té la culpa que un estudiant jove vulgui viure l'aventura vital que resulta deixar la seva llar a aquesta edat per anar-se a estudiar i a viure a la cosmopolita i apassionant Ciutat Comtal, però aquesta realitat minva objectivament les nostres possibilitats com a universitat.

Barcelona no té culpa de tenir prestigioses universitats històriques que tenen pràcticament totes les titulacions acadèmiques, però tenir davant aquesta realitat no és sant de bona devoció per a nosaltres.

Viure en un país amb una ciutat de l'esplendor actual de Barcelona representa sens dubte un gran privilegi, vital per al futur del país, però universitàriament parlant també suposa alguns seriosos inconvenients. Catalunya tindrà més oportunitats de futur, si les

universitats no barcelonines augmenten la seva capacitats investigadora i docent. Sempre ens alegrem de què les nostres germanes grans tinguin èxits, però l'important i substancial és la qualitat del conjunt del Sistema Universitari Català

TERCERA I ÚLTIMA CONSTATAció. També és molt particular el nostre entramat econòmic i empresarial respecte a l'existent en el litoral català. Estructurat al voltant del món agroalimentari, dels serveis i del turisme, fa que les nostres relacions respecte al món empresarial no tingui l'humus de versatilitat, pluralitat i potencialitat que tenen davant seu altres universitats del país.

És cert que s'ha avançat molt en aquest terreny en els últims anys. És cert que la voluntat de les parts és cada dia més decidida, i que empresaris i universitaris lleidatans col·laboren en la recerca aplicada, la docència de pràctiques i d'alternança o en la transferència de coneixements en la formació contínua, per posar alguns exemples. Però la tradició i la cultura empresarial de les nostres comarques són objectivament molt diferents a les d'altres empresariats catalans, i les dimensions, la naturalesa i les condicions de les empreses també.

És ben cert que amb el marc legislatiu espanyol les relacions entre universitats i empreses no sempre són fàcils, però em sembla que dic la veritat quan afirmo que en el cas de Lleida les dificultats són de major envergadura. I crec que el rector Porta i el rector Viñas no estaran en desacord amb mi. Poso un sol exemple: és molt significatiu que la majoria de les nostres actuals càtedres-empresa les tinguem amb empreses de fora del nostre territori o amb les nostres institucions locals. És en part una bona notícia que empreses foranies molt importants i les nostres corporacions locals confiïn en nosaltres, però d'altra banda em sembla significatiu i preocupant no aconseguir major confiança de les empreses de casa.

És evident que, juntament amb el Consell Social, hem de perseverar en l'obstinació i seguir treballant per densificar les nostres relacions amb el món empresarial, però no descartem la idea que també és molt possible que hàgim arribat bastant lluny pel que objectivament es pot aconseguir.

Amb tot, els voldria assenyalar un terreny en el qual sí tenim molt camí per recórrer: l'emprenedoria i l'ocupabilitat dels nostres estudiants. Estic molt convençut que estem

davant un dels principals reptes de la nostra universitat i de la nostra societat en els temps presents i futurs. Els estudiants estan disposats a formar-se però desitgen tenir perspectives raonables d'empleabilitat.

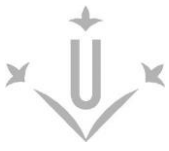
Crec que aquesta universitat hauria de ser identificada per construir un model docent pensat perquè els seus alumnes estiguin en les millors condicions possibles per ocupar un lloc professional digne quan acabin els seus primers estudis i quan posteriorment comparteixin la nostra formació contínua. I en aquest estratègic tema hem d'anar de la mà la universitat, l'empresa, els sindicats, els governs i les institucions locals.

I per descomptat que és imprescindible la col·laboració i les propostes dels nostres estudiants a través dels seus diversos òrgans de representació. En qualsevol cas, crec que seria un error edificar el nostre model formatiu sense tenir en compte el món laboral.

Dictada aquesta triple constatació, permeteu-me ara fer una triple reflexió.

PRIMERA REFLEXIÓ. Algú pot estar pensant, després del que acabo d'afirmar, que sóc a punt de començar a desempolsar la destrala del victimisme territorial. Doncs no. Si algú ha tingut aquest pensament s'equivoca. Rebutjo profundament el victimisme que em sembla una actitud institucionalment paralitzant. Penso, com molts altres científics socials, que la primera i l'última responsabilitat de tota persona i de tota col·lectivitat sobre els seus projectes propis, ha de ser en primera persona. L'anterior realitat descrita és la que és i no crec que hi hagi previsió raonable que vagi a canviar en els propers anys.

Per tant, som nosaltres els universitaris lleidatans els primers que hem d'establir les estratègies pertinents per fer avançar la nostra universitat pel camí correcte, ens hem d'adequar al temps en el qual viu la universitat mundial i la nostra societat. O sigui, que en la cascada de les responsabilitats sobre el que pugui ser la nostra universitat en el futur, situo en primer lloc a la pròpia comunitat universitària. Ningú dona les classes per nosaltres, ningú investiga per nosaltres, ningú gestiona per nosaltres, ningú estudia per nosaltres, ningú s'internacionalitza per nosaltres, ningú promociona la universitat per nosaltres. I que cada estament universitari faci les coses bé, amb intencions renovadores, amb sentit de servei públic, amb vocació de servir al gran projecte que és

aquesta universitat per al nostre territori i per a Catalunya, és plena responsabilitat de tots i cadascun dels quals formem la família universitària.

És a dir, que desitjo que quedi ben clar que el gran esforç i les iniciatives han de sortir de l'interior de la Casa. Aconseguir més i millors estudiants, aconseguir atresorar més talent docent i investigador, tenir una major projecció internacional o disposar d'una administració eficaç, depèn en primeríssim lloc de tots nosaltres.

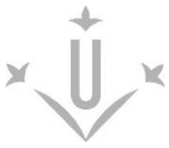
Millorar la nostra posició en els diversos aspectes que valoren els rànquings depèn sobretot de nosaltres. És veritat que els rànquings són criticables i que alguns estan elaborats per a altres cultures universitàries, és veritat que no tenen un valor absolut, doncs molts d'ells no pensen en universitats de la nostra grandària, és veritat que no hem de treballar exclusivament per a ells, però és ben cert també que poden ser presos com un indicatiu i un estímul per a la millora d'algunes de les nostres activitats.

I en tot això, l'equip de govern d'aquesta universitat, amb el rector al capdavant, ha de seguir donant exemple i sostenir una ambició gran per fer coses grans, perquè les ambicions petites sempre ens faran més petits. El propi de la universitat és la universalitat i no el provincianisme. En tot cas, la nostra aspiració ha de continuar sent no apartar-nos de l'estratègia del global: és a dir, el local es fa universal i l'universal ha de dialogar amb el local. Nosaltres hem de continuar servint a la ciència en general i al nostre territori en particular. Aquesta ha de ser la bicefàlia essencial de la Universitat de Lleida: pensar des del global i actuar en el local.

SEGONA REFLEXIÓ. Però no n'hi haurà prou amb assumir que tenim la primera de les responsabilitats sobre el futur de la nostra universitat. Aquesta és una condició necessària però no suficient. Cal que adoptem tots els universitaris una actitud proactiva per crear, dins del sistema universitari català, un model propi, amb identitat acadèmica específica i socialment identificable.

És necessari que continuem per la senda de construir una universitat de prestigi creixent i que d'aquí a uns anys tots la valorin per la seva qualitat i per haver sabut encertar en la seva especificitat. No podem ni hem de ser una universitat gran en miniatura. Això seria un greu error. No podem ni volem tenir-ho tot. Però sí desitgem poder fer ús de la nostra

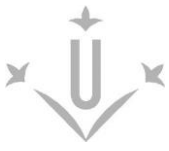
autonomia universitària para, amb majors recursos, arribar a crear un model docent propi, un model de professorat propi, un model investigador propi, una forma pròpia de gestionar la nostra casa perquè al final els alumnes que surtin de les nostres aules portin un segell particular com a graduats per la Universitat de Lleida.

Aquesta és la gran fita a aconseguir. No serà fàcil. Costarà temps, molts esforços mancomunats i haurem de ser constants i autocrítics. Superarà en el temps la segona legislatura de l'actual equip rectoral. Haurem de consensuar precisos plans estratègics i sobretot haurem de complir-los. I tot això no serà possible sinó abandonem qualsevol temptació de corporativisme. Corporativisme: a saber, no percebre a la Universitat de Lleida com un tot, com una unitat, com una empresa col·lectiva, com una nau que se salva o s'enfonsa tota ella de forma unitària i no per cabines. I aquí resulta clau que tots els treballadors de la Casa sapiguem combinar les legítimes reivindicacions sectorials i/o laborals, amb el ben general de la institució.

He de dir públicament, una vegada més, que el ben general de la casa passa també per aconseguir que tots els col·lectius universitaris se sentin productius i a gust en les seves tasques, però que igualment passa per que siguem tots capaços de percebre les necessitats bàsiques de la institució per assegurar el seu futur com a institució pública.

De fet, els primers que aconseguen i conserven el prestigi d'una entitat pública són els seus propis treballadors. I si el sistema públic funciona no té perquè donar-se necessàriament pas al privat.

Per això em semblen tan importants qüestions com la millora de l'activitat dels consells estudiantils, l'adequada revisió de la relació de llocs de treball del PAS, tenir una política estable de les carreres professionals dels nostres treballadors i la seva contínua formació o perfilar cada vegada millor la relació entre la docència i la recerca en el cas del professorat. I, dit sigui de pas, ara que sembla que els vents de la recuperació econòmica comencen a bufar, crec que els governs haurien de començar a restituir els drets laborals i les remuneracions del professorat i del PAS i, en la mesura del possible, que els preus dels màsters s'anessin equiparant als dels graus i que aquests últims tornessin a ser com els del 2011.

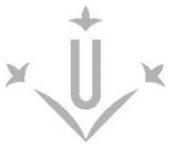

I TERCERA I ÚLTIMA REFLEXIÓ. No podem fer-ho sols. Seria un gran error pensar que com ja tenim edificis, personal, alumnes i pressupost ordinari, com ja som una entitat consolidada en l'administració pública, com ja portem una història de dècades en funcionament, la Universitat de Lleida és només cosa dels que treballen en ella o dels que seuen a les seves aules. No hi hauria major equivocació que pensar així. La universitat la porten certament els universitaris, però no és nostra, és de la societat i amb ella hem de gestionar-la.

Per això, és imprescindible que no vegem a la Universitat de Lleida com una realitat acabada per sempre i que només incumbeix als que hi viuen. Necessitem seguir comptant amb el suport dels governs, de les nostres institucions locals i de la societat lleidatana. Nosaltres ja sabem el que és tenir una universitat puixant en temps medievals que no va saber mantenir la seva esplendor els dos segles següents. La Universitat de Lleida sempre ha de sentir-se en construcció. Perquè en un territori gens fàcil la nostra universitat conservi la seva vitalitat, sempre haurà de guanyar-se el seu futur curs a curs, haurà de lluitar curs a curs per seguir progressant gràcies a una docència més versàtil, una recerca més activa, una internacionalització major, una creixent imbricació en el nostre entorn i una gestió administrativa que suposi que treballar o estudiar a la nostra universitat representi un plaer allunyat de la burocratització.

En definitiva, hem de sortir tots plegats una mica de la nostra zona de confort per situar-nos en una zona de creació i innovació. Si no som capaços d'innovar amb un sentit unitari i amb una visió global de la nostra universitat, ens mantindrem en una rutina que ens portarà a la dolça mediocritat. I ja sabem que la mediocritat és l'avantsala del fracàs.

És evident que quan un rector es dirigeix als governs, no pot deixar de recordar que les nostres universitats públiques haurien d'aconseguir un finançament similar a la que proporcionen els països europeus més avançats. Però més enllà d'aquest obligat recordatori, del govern de Catalunya esperem que no obliidi tampoc el fet diferencial que significa la nostra territorialitat, la nostra grandària i la joventut de la nostra universitat. No sol·licito privilegis per sobre de cap altra universitat, doncs cap govern que es preui els ha de concedir. Només demano realisme perquè el suport governamental que es doni a la nostra institució, sigui conforme amb les realitats objectives en què desenvolupa la seva tasca i respecte a les seves legítimes aspiracions per seguir donant un servei públic

de qualitat similar al de qualsevol altra universitat catalana. Mirin, no té els mateixos efectes, per exemple, la taxa de reposició de professorat quan afecta a un àrea de coneixement que té cinc professors que a una altra que té quaranta o més. En el primer cas, fins i tot pot suposar la seva desaparició del mapa universitari. Com vaig dir en la meua segona presa de possessió com a rector, desitjo reconèixer públicament que la Secretaria General d'Universitats ha atès bona part de les nostres necessitats. Com a rector m'he sentit escoltat i acompanyat.

Hi ha hagut algunes inevitables discrepàncies, però s'han portat amb discreció i saldat amb diàleg i acord. La Universitat de Lleida necessita que això es mantingui en els propers temps i que vegem culminats amb èxit aquells projectes pels quals tots dos, Secretaria General i Universitat de Lleida, han lluitat conjuntament i de vegades contracorrent. Jo comparteixo plenament una idea que Antoni Castellà ha reiterat en públic moltes vegades: la Universitat de Lleida és una institució nacional catalana situada a les terres de Lleida.

I no menys continuem necessitant a totes les institucions i forces vives del nostre territori. La Universitat de Lleida no avançarà de forma constant i convenient sinó té el decidit, compromís i la forta empara del seu propi entorn. Ho he dit en altres ocasions i ho vull reiterar en aquest acte: sense la Paeria i la Diputació no estaríem on estem o, fins i tot, no sé ni tan sols si estaríem. Senyor Alcalde, senyor President, moltes gràcies per tot el suport rebut fins avui. Però no pensin que ja no els necessitem. Per dialogar sobre que pot i ha d'aportar la nostra universitat al creixement i desenvolupament de la societat lleidatana, és imprescindible que continuem col·laborant fraternalment com fins ara.

A Globalleida, en el creixement del Parc Científic, en el desenvolupament del Campus Universitari de Torrelameu, en les pràctiques dels nostres estudiants, en les càtedres-empresa, en els instituts de recerca i en tantes altres iniciatives, hem de contemplar, la lleial i eficaç col·laboració de les nostres institucions, com la punta de llança per al progrés del nostre territori. I molt especialment en el transcendental tema del RISC3, on es juga una part del futur de les nostres comarques i que precisa de la màxima unitat institucional i empresarial.

I per descomptat, amb rendició de comptes. Si demanem més comprensió governamental, millor adaptació legislativa a les realitats universitàries lleidatanes, pressupostos més d'acord amb les nostres necessitats de futur o col·laboració amb les institucions locals, és perquè creiem que tot això ha de venir acompanyat d'una constant rendició de comptes davant la ciutadania. És per això que en els propers temps, el rectorat demanarà reunir-se amb els alcaldes, grups municipals i altres autoritats del nostre territori per presentar les nostres realitzacions i demanar l'opinió sobre les nostres noves propostes de futur.

Senyores i senyors, amics i amigues, comencem un nou curs universitari. Novament les nostres aules s'ompliran d'estudiants que confien que tots nosaltres ens posem com sempre al servei de la seva formació personal, acadèmica i professional. L'empresa ben val el nostre esforç continuat.

No tinguin dubte que cada dia que passa aquesta universitat se sent més responsable de seguir augmentant el seu prestigi per a benefici dels nostres ciutadans, de les comarques de Lleida i de Catalunya. Moltes gràcies, bon curs acadèmic a tots i la millor de les sorts per al nostre país català.

Declaro inaugurat el curs acadèmic 2015-2016